

DEPREM

17 Ağustos Depremi

Yüzyılın en acı olaylarından biri olarak insanlık tarihine not düştüğü an;

Çaresizliğin acıya, yüzyıllık ihmallerin ölüme dönüştüğünü

gördü gözlerimiz, hissetti yüreklerimiz.

devletimizin hamasi nutuklarda söylendiği gibi kudretli olmadığını,

"bize bizden başka dost yoktur" masalının,

dünyanın dört bir yanından yükselen çığlıkların arasında kaybolup gittiğini,

gördü gözlerimiz, hissetti yüreklerimiz.

İnsanlık tarihinin o acı anında

kaybolduğunu zannettiğimiz insani değerlerimizin, sapsağlam yerinde durduğunu

Türkiye'nin dört bir yanından yayılan ağıtları

gördü gözlerimiz, hissetti yüreklerimiz.

Bu acı hepimizin...

17 Ağustos günü büyük bir acıyla uyandık. Çok geniş bir bölgeyi kapsayan depremde, yirmi bin insanımızı kaybettik. Binlerce insanımız yaralandı, binlercesi evsiz kaldı. Deprem sadece Türkiye'yi değil, bütün dünyayı yasa boğdu.

Depremi ilk anındaki şaşkınlığı ve çaresizliğinin ardından hemen bütün eczacılarımızın katıldığı bir toplantı düzenledik. Diyarbakır Eczacı Odası olarak yapabileceklerimizi ve bunların deprem bölgesine bir an önce ulaşması konusunda nasıl bir yol izleyeceğimizi konuştuk. Ve ilk olarak odamıza bağlı tüm eczanelerden 25'er milyon yardım toplanması kararını aldık. Ve hemen ertesi gün, bölgemizdeki bütün eczanelerden topladığımız 5.5 milyar parayla beraber Ecz. Cafer Mungan, Ecz. Cevdet Kara ve Ecz. Sadık Ateş deprem bölgesine hareket ettiler.

Arkadaşlarımız İstanbul'da temin et-

tikleri 1000 adet battaniye, 6000 adet temizlik malzemesi ve gıda maddesini Sakarya Kışlasının kurduğu çadırkentte dağıttılar. Daha sonraki günlerde deprem bölgesinde kurulan eczanelerde çalışmak üzere 5 arkadaşımızı deprem bölgesine yolladık. Ecz. Cevdet Ağuloğlu ve Ecz. Cevdet Kara Adapazarı Toyotasa Hastanesinde, Ecz. Mehmet İlen, Ecz. Ferat Değer ve Ecz. Vedat Şahbaz ise seyyar eczanelerde hizmet verdiler.

Ayrıca depremde yakınlarını ve evlerini kaybedip Diyarbakır'a dönen Diyarbakır'lı depremzedelere de odamız tarafından gıda, giyecek ve para yardımı yapıldı.

Meslektaşlarımız
Cevdet AGÜLOĞLU
ve Cevdet KARA
Sakarya ToyotaSa
Hastanesi'nde
hizmet verdiler.

Eczacı Ahmet Remzi BÜLTE ve eşi Sema BÜLTE 17 Ağustos depreminde, Gölcük'te 85 saat göçük altında kaldıktan sonra kurtarıldılar. Aşağıda okuyacağınız yazı, sadece meslektaşımızın değil bütün depremzedelerin öyküsüdür aslında...

17 Ağustos 1999 saat 03.02. Yüzyılın en büyük doğa afeti bizi uykuda yakaladı. Korkunç bir gürültü ile uyandık. Ne olduğunu anlamadan binamız çöktü. Ne kadar zaman geçti bilemiyorum. Kendimize geldiğimizde taşlar arasında, karanlıktaydık. Eşim önce "rüyamı" diye düşündü. Ama burnumuzun bir karış üzerindeki tavanı ellerimizle yakalayınca herşeyin gerçek olduğunu anladık. Benim ayağımın üzerinde taşlar vardı, sıkışmıştı. Her taraftan insan sesleri geliyordu. Bir kadın sesi durmadan "bacaklarım, bacaklarımı kesin, niçin yardıma gelmiyorlar" diye sürekli bağıyordu. Onun yardım çağrısına tam

86 saat sonra cevap geldi. Ama artık onun için fazlasıyla geç kalınmıştı. Kadının ve diğerlerinin sesleri yavaş yavaş duyulmaz oldu.

Zaman geçiyor, dışardan ambulans, helikopter, insan sesleri geliyor. Bekliyoruz. Birileri olmalı, birileri bizi duymalı, bağıyoruz: Elimize aldığımız taşlarla, taşlara vuruyoruz. Umutsuzca...Ve birden tüm sesler kesiliyor. Anlıyoruz ki gece oldu, çalışmalar durdu ve bizi bırakıp gittiler.

İçerisi çok sıcak, havasız. Uykuya dalıyoruz. Ölüm gelirse uykuda gelsin diye belkide.

Yine sesler başlıyor. Bir çocuğun kurtuluşunu dinliyoruz. Ekipler onu çıkarıyor, seviniyor, umutlanıyoruz. Sonrası yine sessizlik, Sıcak ve susuzluk bunaltıyor. Eşimle helalleşiyoruz ve yine uykuya geçiyoruz.

Birileri bizi ismimizle çağırıyor, uyanıyoruz. "Sema, Ahmet oradaysanız vurun" Taşlara vuruyoruz, vuruyoruz.... Başka insanlar da vuruyor enkaz altından bizimle beraber. Jeneratör sesine insan sesleri karışıyor. Bizim banyomuzda olduklarını anlıyoruz. Sevencimiz tarifsiz. Banyonun yanı yatak odası çünkü. Nereden bilebiliriz ki 8 katlı binanın, 6. katındaki yatak odasının banyodan kopup zemine indiğini. Çalışmalar yine sonuç vermedi. Bizi duymuyorlar. Sesimizi duyuramıyoruz. Artık gece-gündüz karıştı. Sürekli kısa aralıklarla kurtarma çalışmalarının sesi geliyor. Üzerimizde iş makinaları, kepçeler çalışıyor. Ve birisi bağıyor. "Gelin burada cesetler var." Bir çiftin cesetlerini çıkarıyorlar üzerimizden. Onların torbalara koyuluşunu duyuyoruz üzülenek. Yaklaştıklarını anlıyoruz., sesler iyice netleşti. Eşim "Biraz su olsaydı beklerdim." diyor sürekli. Ve bağıyoruz. "İmdat bizi kurtarın, biz buradayız." Kurtarma ekibinden birisi sesi duyuyor. "Durun ses var" (Sonradan bu kişinin Türk Demirdöküm Tesislerinden geldiğini ve kendini kepçenin önüne attığını öğreniyor, sonsuz minnet duyuyoruz.) Kepçe duruyor, insan sesleri duyuluyor. İçeriye ışık ve hava girdi. Allahım ne büyük mutluluk! Kurtulduk yeniden doğduk. Delik biraz genişletiliyor ve bir ses "ben doktorum nasılsınız" Su istiyoruz. Sadece su. Doktor bizimle konuşuyor. Kur-

tarma çalışmalarının uzun süreceğini anlatıyor. Fransızlar tam 5 saat üzerimizdeki betonu kırıyor, itinayla bize hiç zarar vemedi ve Adana 112'nin doktoru! Tam 5 saat araliksız başımızda, alnından dökülen terleri görüyoruz.

Nihayet dışarıdayız. Tam 86 saat sonra enkazdan çıkıyoruz. Önce Gölcük Devlet Hastanesi'ne götürüyorlar bizi. Yani eşimin iş yerine. Akrabalarımız, dostlarımız hepsi oradalar. Sevinçten gülenler ve ağlayanlar. Bu arada bir sürü sevdiğimiz insanı yitirdiğimizi öğreniyoruz acıyla. Ve eczanemizin altında olduğu binanın da çöktüğünü öğreniyorum. Olsun yeniden doğmanın sevinci var içimizde. Daha sonra tedavi amacıyla Ankara İbn-i Sina Hastanesine gönderiliyoruz. Tedaviden sonra Diyarbakır'a baba evine geldik.

Diyarbakır Eczacı Odasındaki arkadaşlar, her türlü yardıma hazır olduklarını belirttiler. Böyle bir felaketin ardından bize maddi, manevi destekte bulunan Türk Eczacıları Birliğine, Diyarbakır Eczacı Odasına ve Kocaeli Eczacı Odasına şükranlarımı sunuyorum.

Halen Diyarbakır Eczacı Odasında görev yapıyorum. Ayrıca 86 saat sonra enkaz altından çıkarılmamızda emeği geçen, Adana 112 kurtarma ekibine, Türk Demirdöküm Bozöyük ve İnegöl Tesisleri yönetici ve çalışanlarına, Fransız kurtarma ekibine, bizleri sabırla ve umutla bekleyen tüm akraba, dost ve arkadaşlara sevgiler, şükranlar sunuyoruz.

**Ecz. Ahmet Remzi BÜLTE ve
Eşi Sema BÜLTE**